

Arrest

nr. 218 501 van 19 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die op een onbekende datum België is binnengekomen, diende op 15 juli 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 20 december 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep werd deze beslissing bevestigd wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft en vernietigd wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft (RvV 3 augustus 2018, nr. 207 533).

1.3. Op 19 oktober 2018 nam de commissaris-generaal de nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 19 oktober 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 15/07/2016
Overdracht CGVS: 07/09/2016*

Er vond op 20 oktober 2017, van 9u13 tot 12u59, en op 24 september 2018, van 9u23 tot 10u55, een persoonlijk onderhoud plaats op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Uw advocaat, meester Oger loco meester Chatchatrian, was vanaf 9u29 op het eerste persoonlijk onderhoud aanwezig. Uw advocaat, meester Luzeyemo Ndolao loco meester Chatchatrian, was vanaf 9u24 op het tweede persoonlijk onderhoud aanwezig. Telkens werd u bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtoun van etnische origine te zijn. U verklaart afkomstig te zijn van het dorp Shalatak, gelegen in het district Mehterlam in de provincie Laghman.

Uw vader en uw jongere broer S.A.T. waren beiden werkzaam bij de arbaki of de lokale politie. Op een dag zag S.A.T. talibs die mijnen aan het plaatsen waren. Hij informeerde de veiligheidstroepen hierover waarna sommige talibs werden gearresteerd. Uw broer vluchtte hierna weg uit Afghanistan en diende met succes een verzoek om internationale bescherming in in Zweden waar hij reeds acht jaar verblijft.

Nadat uw broer het dorp had verlaten, zijn de taliban verschillende keren naar uw huis gekomen op zoek naar uw broer.

Een week of tien dagen na de vlucht van uw broer werd uw vader in Shalatak door de taliban vermoord. U lag toen gedurende één of anderhalve maand in het ziekenhuis van Jalalabad omwille van epilepsie.

Hierna ging u naar Kabul en begon u er te werken als bodyguard voor het parlementslid A.W.M.T.M.

Tijdens de zes jaar dat u voor hem werkte, bent u betrokken geraakt in verschillende gevechten en schietpartijen. Zo was u onder meer betrokken in incidenten met de bodyguards van commandant Allah Gul.

Wanneer u vijf jaar geleden even naar Laghman terugkeerde om er te huwen, werd u er door de taliban neergestoken omwille van de problemen die uw broer er had gecreëerd. Het parlementslid waarvoor u werkte, bracht u vervolgens naar een ziekenhuis in Kabul.

Omdat u al de gevechten en bomaanslagen beu was, besloot u Afghanistan te verlaten. Na ongeveer twee maanden onderweg te zijn geweest, kwam u in België aan waar u op 15 juli 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U legt volgende documenten neer: een usb-stick met daarop een videofilm waarin geschoten wordt en 26 foto's van parlementsleden en personen in (leger)uniform, kopieën van een Zweedse identiteitskaart en van een Afghaans paspoort op naam van S.A.T., kopieën van twee screenshots van de website “azadiradio.com” en een kopie van een screenshot van de website “afghanpaper.com”.

Op 20 december 2017 besloot het CGVS tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaring dat u heel uw leven – uitgezonderd de laatste zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan – in het dorp Shalatak in de provincie Laghman heeft verbleven. Ook hechtte het CGVS geen geloof aan uw verklaringen dat u gedurende zes jaar bodyguard zou zijn geweest voor het parlementslid A.W.M.T.M. en dat uw vader en uw jongere broer S.A.T. werkzaam zouden zijn geweest bij de arbaki of de lokale politie. Tevens werd gewezen op tegenstrijdige verklaringen die u aflegde omtrent uw verklaarde problemen met de taliban.

Tegen deze beslissing diende u beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 7 augustus 2018 vernietigde de RvV deze beslissing omdat de RvV niet over voldoende elementen beschikte om uw verblijf in Kabul te weerleggen.

Tevens liet de RvV optekenen dat indien het CGVS niet betwist dat u gedurende zes jaar voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan in Kabul heeft verbleven en daar lokaal verankerd was, artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet ten aanzien van Kabul dient te worden onderzocht en dat het administratief dossier geen informatie bevat over de veiligheidssituatie in de stad Kabul. Hierna werd het dossier teruggezonden naar het CGVS en vond er op 24 september 2018 een tweede persoonlijk onderhoud plaats op het CGVS. In het kader van dit tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dat uw echtgenote en kinderen momenteel in de stad Jalalabad leven. Tevens verklaart u dat u een bevestigingsbrief heeft ontvangen waarin de dorpschoude bevestigen dat u van Laghman afkomstig bent. Op 4 oktober 2018 legde u een kopie van een handgeschreven bevestigingsbrief neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring als zou u gedurende zes jaar bodyguard zijn geweest voor het parlementslid A.W.M.T.M. (CGVS 1, p. 15).

Gevraagd om te vertellen over de kinderen van het parlementslid, stelt u dat hij twee zonen heeft die halfbroers van elkaar zijn en dat u niet weet of hij dochters heeft (CGVS 1, p. 20). Echter, hij heeft zeven kinderen (zie administratief dossier). Het is vreemd dat u die gedurende zes jaar zijn bodyguard zou zijn geweest en in die periode in zijn gastenverblijf zou hebben gewoond (CGVS 1, p. 5), slechts op de hoogte zou zijn van het bestaan van twee van zijn zeven kinderen.

Bovendien kunt u verschillende gevechten die u zou hebben meegemaakt in de functie van bodyguard helemaal niet situeren. Meer bepaald haalt u een gevecht aan op de brug van Pule Charkhi met bewakers van Allah Gul doch u herinnert zich niet meer wanneer dit gevecht gebeurde (CGVS 1, p. 22). Tevens vermeldt u een gevecht met bodyguards van Qais Hassan in het parlement (CGVS 1, p. 22). Ook dit incident kunt u niet situeren in de tijd (CGVS 1, p. 22). Hetzelfde dient te worden opgemerkt met het door u vermelde incident wanneer u zich op een motorfiets bevond (CGVS 1, p. 28). U kunt niet eens bij benadering zeggen hoelang voor uw vertrek uit Afghanistan dit had plaatsgevonden (CGVS 1, p. 28). Ook wanneer gevraagd wordt of het een paar dagen, weken of maanden voordien betrof, komt u niet verder dan te stellen dat het lang geleden is (CGVS 1, p. 28).

Tevens moet worden opgemerkt dat u het incident dat op 4 januari 2016 plaatsvond en waarbij bewakers van het parlementslid A.W.M.T.M. een bewaker aan de deur van het parlement hadden geslagen nadat hun voertuig werd tegengehouden voor een controle (zie administratief dossier), niet vermeld heeft wanneer werd gevraagd naar een incident met bodyguards van A.W.M.T.M. nabij het parlement (CGVS 1, p. 23). Nochtans werkte u volgens uw verklaringen op dat moment nog steeds als bodyguard voor het parlementslid. Immers, u verklaart als bodyguard te hebben gewerkt tot het moment van uw vertrek en u verklaart ongeveer twee maanden voor uw verzoek om internationale bescherming dd. 15 juli 2016 te zijn vertrokken (CGVS 1, p. 15 & 27).

Verder verklaart u geen andere bijnaam voor het parlementslid te kennen dan "M.T.M." (CGVS 1, p. 20). Echter, uit de beschikbare informatie blijkt dat hij ook wel eens "Crazy Tarakhel" wordt genoemd (zie administratief dossier). Met deze naam geconfronteerd, verklaart u dat sommigen hem inderdaad zo noemen (CGVS 1, p. 20). Echter, hiermee heeft u niet verklaard waarom u dit niet eerder heeft verteld wanneer gevraagd werd naar andere bijnamen van het parlementslid.

Bovenstaande motieven omtrent de ongeloofwaardigheid van uw verklaarde job als bodyguard voor het parlementslid A.W.M.T.M. vinden ook volgens de RvV steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden door de Raad overgenomen (arrest RvV nr. 207 533 van 3 augustus 2018, p. 16).

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u geen enkel document of foto neerlegt dat uw verklaard werk voor dit parlementslid kan aantonen. Bovendien legt u geen enkel tastbaar bewijs neer van uw ziekenhuisopname in een ziekenhuis in Kabul nadat u in Laghman werd neergestoken en het parlementslid u naar een ziekenhuis in Kabul bracht (CGVS 1, p. 28 & 29).

Betreffende de door u neergelegde usb-stick waarvan u verklaart dat hierop een video te zien is van een gevecht waar u bij betrokken was drie jaar geleden in de Pole Charkhi-woestijn en verschillende foto's van parlementsliden en mensen in (leger)uniform (CGVS, p. 18-19), moet worden opgemerkt dat aan privé- foto's en video's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld of gefilmd. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Bovendien bent u noch op de video noch op de meeste van de 26 foto's zichtbaar. Betreffende de paar foto's waar u wel duidelijk zichtbaar op bent dient te worden opgemerkt dat u hierop staat in legerkleding. Dit volstaat echter geenszins om de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw verklaard werk als bodyguard en uw daaruitvolgende problemen te herstellen. De RvV volgt deze redenering (arrest RvV nr. 207 533 van 3 augustus 2018, p. 16).

Betreffende de kopieën van twee screenshots van de website "azadiradio.com" en een kopie van een screenshot van de website "afghanpaper.com", moet worden opgemerkt dat deze handelen over incidenten waarbij bodyguards van A.W.M.T.M. betrokken waren doch uw naam wordt hierin geen enkele keer vermeld. Ook de RvV gaf eerder al aan dat deze documenten op zich niet aantonen dat u als bodyguard voor A.W.M.T.M. gewerkt heeft (arrest RvV nr. 207 533 van 3 augustus 2018, p. 16).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring als zouden uw vader en uw jongere broer S.A.T. werkzaam zijn geweest bij de arbaki of de lokale politie (CGVS 1, p. 10 & 11).

Zo moeten verschillende opmerkingen worden geformuleerd betreffende de leeftijd die uw broer zou hebben gehad wanneer hij werkzaam zou zijn geweest bij de lokale politie. U legt kopieën van een Zweedse identiteitskaart en van een Afghaans paspoort op naam van S.A.T. neer waarop staat dat hij is geboren op 21 december 1994 (document 2). Dit betekent dat hij op het moment van het gehoor op het CGVS dd. 20 oktober 2017 22 jaar was. Aangezien u verklaart dat uw broer al ongeveer acht jaar in Zweden verblijft en hij drie of vier jaar arbaki was (CGVS 1, p. 11), brengt dit logischerwijze met zich mee dat uw broer 10 of 11 jaar was wanneer hij begon te werken bij de lokale politie. Dit is erg jong. Uit de beschikbare informatie blijkt namelijk dat behoren tot de leeftijdsgroep van 19 tot 45 jaar één van de belangrijkste vereisten is om als lid van de lokale politie aangeworven te worden (zie administratief dossier). Bovendien is ook uw verklaring als zou uw broer 14 of 15 zijn geweest wanneer hij als arbaki begon te werken (CGVS 1, p. 12), niet in overeenstemming met bovenstaande vaststellingen.

Tevens moet worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar begin van bewijs neerlegt dat kan aantonen dat uw broer en uw vader effectief bij de lokale politie zijn geweest. Ook werd gevraagd naar bewijzen, zoals ziekenhuisattesten, die de dood van uw vader kunnen aantonen (CGVS 1, p. 25). Uw vader is namelijk nog naar het Sehat Ama ziekenhuis in Jalalabad gebracht (CGVS 1, p. 25). U zei dat u ze zou vinden (CGVS 1, p. 25). Echter, tot op heden heeft het CGVS geen enkel document hieromtrent ontvangen.

Bovenstaande motieven omtrent de ongeloofwaardigheid van de verklaarde job van uw vader en uw broer S.A.T. bij de arbaki of de lokale politie vinden ook volgens de RvV steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden door de Raad overgenomen (arrest RvV nr. 207 533 van 3 augustus 2018, p. 17).

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent uw verklaarde problemen met de taliban in Laghman. Zo liet u in de vragenlijst van het CGVS die bij de DVZ werd ingevuld, optekenen dat u verschillende keren werd geslagen door de taliban (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS daarentegen ontkent u expliciet dat u, buiten die ene steekpartij, andere problemen met de taliban heeft gekend (CGVS 1, p. 29). Geconfronteerd met uw verklaringen hieromtrent in de betreffende vragenlijst, ontkent u dit te hebben gezegd (CGVS 1, p. 29).

Echter, hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid geenszins opgeheven. U heeft namelijk de betreffende vragenlijst voor akkoord ondertekend nadat deze aan u werd voorgelezen in het Pashtou en u heeft nagelaten correcties aan te brengen in uw verklaringen op de DVZ wanneer u hiertoe de kans heeft gekregen aan het begin van het gehoor (CGVS 1, p. 3).

Bovenstaande motieven vinden ook volgens de RvV steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden door de Raad overgenomen (arrest RvV nr. 207 533 van 3 augustus 2018, p. 17).

Bovendien moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u heel uw leven - uitgezonderd de laatste zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan - in het dorp Shalatak, gelegen in het district Mehterlam in de provincie Laghman, heeft verbleven (CGVS 1, p. 4 & 5).

Vooreerst moet hieromtrent worden opgemerkt dat u in de verklaring die op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd ingevuld, liet optekenen dat u in Laghman woonde, niet ver van het centrum, doch dat u niet weet hoe deze plaats heet (verklaring DVZ, punt 10). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat u heel uw leven gewoond heeft in Shalatak, nabij de provinciehoofdstad van Laghman (CGVS 1, p. 4). Geconfronteerd met uw verklaring hieromtrent op de DVZ, ontkent u dit er te hebben gezegd en stelt u te weten dat uw dorp Shalatak is (CGVS 1, p. 4). Deze verklaringen zijn niet afdoende. Immers, de betreffende verklaring werd aan u in het Pashtou voorgelezen waarna u deze voor akkoord heeft ondertekend. Bovendien werd aan het begin van het gehoor op het CGVS gevraagd of u bepaalde verklaringen die u bij de DVZ heeft afgelegd, wilde veranderen. Echter, u heeft toen geantwoord dat er niets is om te veranderen (CGVS 1, p. 3). De verklaringen van uw advocaat op de RvV dat er klaarblijkelijk een misverstand moet zijn ontstaan tijdens het bijzonder kort 'gehoor' op de DVZ, dat u uiteraard weet van welk dorp u afkomstig bent en dat op de DVZ u enkel werd gevraagd van welke provincie u afkomstig bent of dat u het zo althans had begrepen (arrest RvV nr. 207 533 van 3 augustus 2018, p. 9), betreffen louter post factum verklaringen die geen ander zicht kunnen werpen op bovenstaande vaststelling.

Bovendien moet worden gewezen op verschillende hiaten in uw geografische kennis.

Gevraagd of u "Kalakot" ofte "Kalakat" dan wel "Dope" kent, ontkent u telkens (CGVS 1, p. 30). Echter, dit zijn twee dorpen die net aan de andere kant van de rivier liggen ten opzichte van Shalatak (zie administratief dossier).

Ook wanneer u wordt gevraagd naar "Bad Pash" of "Bad Pakht", verklaart u eerst dat het iedereen is die ongelukkig is (CGVS 1, p. 30). Wanneer u wordt verteld dat dit een plaats is en u wordt gevraagd waar dit is, stelt u dat u het zich nu niet herinnert (CGVS 1, p. 30). Gevraagd of deze plaats in Afghanistan is, antwoordt u naast de kwestie door te stellen dat Afghanistan 36 provincies heeft (CGVS 1, p. 30). Wanneer hierna wordt gesteld dat het enkel over Bad Pakht gaat, verklaart u deze keer correct dat het een andere naam is voor Mehterlam (CGVS 1, p. 30 ; zie administratief dossier). Het is vreemd dat de tweede naam voor het district waar u heel uw leven verklaart te hebben gewoond, niet meteen een belletje deed rinkelen. De verklaringen van uw advocaat hieromtrent bij de RvV als zou 'Baad Pakht' in het Pashtou 'ongelukkig' betekenen, als u niet meteen de link met de plaatsnaam hebben gelegd en dat u - toen u besepte waar de vraag eigenlijk over ging - u spontaan aangaf dat het een andere naam is voor 'Mehterlam' (arrest RvV nr. 207 533 van 3 augustus 2018, p. 9), worden niet aanvaard. Immers, nadat u werd verteld dat Bad Pakht een plaats is, bevestigt u dit doch wanneer vervolgens gevraagd wordt waar dit is, antwoordt u dat u het zich nu niet herinnert (CGVS 1, p. 30).

Bovendien moet worden opgemerkt dat de naam "Lal Khanabad" u helemaal niets zegt (CGVS 1, p. 29). Wanneer u met deze naam geconfronteerd wordt, vraagt u namelijk of het een persoon is (CGVS 1, p. 29). Wanneer vervolgens gesteld wordt dat dit een plaats is, vraagt u waar dit is (CGVS 1, p. 29). Wanneer hierna geopperd wordt dat de vraag is die aan u wordt gesteld, antwoordt u dat Khanabad een district is van de provincie Kunar (CGVS 1, p. 30). Lal Khanabad is nochtans de naam van het districtscentrum van Qarghayi dat zich niet ver van het dorp Shalatak bevindt (zie administratief dossier).

Gevraagd of u "Sultan Baba" kent, geeft u al vragend de naam van Amsam Baba (CGVS 1, p. 24). Wanneer vervolgens ontkend wordt dat dit wordt bedoeld en duidelijk wordt gemaakt dat iets anders wordt bedoeld, stelt u Sultan Baba niet te kennen (CGVS 1, p. 24). Dit is opmerkelijk aangezien uit de objectief beschikbare informatie blijkt dat het Sultan Baba schrijn zich niet ver bevindt van het dorp Shalatak en zich op slechts twee kilometer van het door u vermelde schrijn Amsam Baba (CGVS 1, p. 6) ofte Sam Baba bevindt (zie administratief dossier).

Gevraagd naar wie begraven is in het schrijn van Mehterlam Baba, stelt u dat de broer van Noor Alam Baba daar ligt (CGVS 1, p. 24). Echter, wanneer hierna gevraagd wordt wie Mehterlam Baba was, antwoordt u louter dat u enkel weet dat het een schrijn is, dat u nooit naar de geschiedenis hiervan heeft gevraagd en dat deze twee broers waren (CGVS 1, p. 24). Echter, uit de objectief beschikbare informatie, blijkt dat het schrijn van Mehterlam Baba het graf is van Mehterlam ofte Lamech, de beweerdde vader van de profeet Noah (zie administratief dossier). Het is zeer opmerkelijk dat u niets kunt vertellen over de persoon Mehterlam, zeker aangezien zelfs het district naar hem is vernoemd.

De vaststelling dat u enige geografische kennis heeft van de regio (CGVS 1, p. 7 & 12), kan bovenstaande onwetendheden - waarvan redelijkerwijze verwacht wordt dat iemand afkomstig van deze regio op de hoogte is van deze zaken - geenszins verschonen en doet vermoeden dat uw tentoongestelde kennis ingestudeerd is.

De verklaringen van uw advocaat bij de RvV dat u niet ontkent dat u bepaalde plaatsnamen niet herkende, dat dit niet zo vreemd is, dat er geen encyclopedische kennis mag verwacht worden van u en dat u onmogelijk op de hoogte kunt zijn van alle plaatsen omdat ze dichtbij gelegen zouden zijn (arrest RvV nr. 207 533 van 3 augustus 2018, p. 9), worden niet aanvaard omdat het over essentiële geografische kennis gaat waarvan redelijkerwijze verwacht mag worden dat iemand die effectief afkomstig is van deze regio op de hoogte is van deze zaken, met name het meest nabijgelegen districtscentrum, een nabijgelegen schrijn en elementaire zaken over de persoon aan wie het district zijn naam heeft ontleend.

Bovendien is uw kennis over de talibancommandanten in uw verklaarde regio van origine onbestaande. Zo kunt u geen enkele naam van een talibancommandant in Laghman geven wanneer dit wordt gevraagd (CGVS 1, p. 24).

Gevraagd of u ooit een aardbeving heeft gevoeld wanneer u in Afghanistan leefde, antwoordt u dat u het zich niet herinnert (CGVS 1, p. 24). Echter, in april 2013 vond er een aardbeving plaats waarvan het epicentrum zich slechts op enkele kilometers van het districtscentrum van Mehterlam bevond (zie administratief dossier). Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat deze aardbeving ook voelbaar was in Kabul en zelfs tot in Pakistan en India (zie administratief dossier). Bijgevolg is het onaannemelijk dat u - die volgens uw verklaringen toen in Kabul zou hebben verbleven - deze aardbeving in Kabul helemaal niet zou hebben gevoeld, laat staan helemaal niets van deze aardbeving - waarvan het epicentrum zeer dicht bij uw verklaarde geboortedorp lag en waar uw moeder, uw echtgenote en uw kinderen ten tijde van het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS nog steeds zouden hebben verbleven (CGVS 1, p. 9 & 13) - zou hebben vernomen. Geconfronteerd met de vaststelling dat er een zware aardbeving is geweest, komt u niet verder dan te stellen dat het gebeurde, dat u het zich niet herinnert, dat het in Takhar gebeurde, niet op uw plaats, dat het veel mensen doodde maar dat u niet weet waar precies (CGVS 1, p. 24). Met deze verklaringen is uw onwetendheid over deze aardbeving geenszins opgeheven.

Tevens blijkt u niet op de hoogte van de correcte zaai- en oogsttijden van verschillende gewassen die in uw verklaarde regio worden geteeld. Meer bepaald verklaart u dat maïs en tarwe in de zomer worden geplant en dat maïs en tarwe in de herfst worden geoogst (CGVS 1, p. 6). Echter, tarwe wordt er geplant van half oktober tot eind november en geoogst van half mei tot half juni (zie administratief dossier). Ook van u die naar eigen zeggen geen eigen velden had (CGVS 1, p. 6) kan worden verwacht dat u bij benadering kan zeggen wanneer dit veelvoorkomend gewas in uw verklaarde regio van herkomst wordt geplant en geoogst. Dit is namelijk duidelijk zichtbaar in een ruraal gebied als Shalatak.

Daarenboven kunt u zeer weinig vertellen over de problematische periode in uw verklaarde regio van herkomst wanneer de Russen in Afghanistan waren. Gevraagd naar wat er in uw dorp en regio gebeurde toen de Russen er waren, verklaart u niets te weten over de tijd van de Russen (CGVS 1, p. 23). Wanneer vervolgens wordt gevraagd of u er niets over hoorde, antwoordt u dat u enkel hoorde dat ze het dorp bombardeerden (CGVS 1, p. 23). Gevraagd naar wat uw ouders dan deden, stelt u dat heel het dorp naar de berg liep en dat ze bij terugkeer merkten dat hun huizen waren gebombardeerd en hun dieren gedood (CGVS 1, p. 23). Ze bleven dan - aldus u - voor een halve dag, soms voor een hele dag in de bergen totdat het bombardement gedaan was (CGVS 1, p. 24).

Bovendien ontkent u dat uw ouders voor uw geboorte ooit een tijdje elders hebben gewoond omwille van problemen of gevechten (CGVS 1, p. 24).

Nochtans vond in die periode in Shalatak en de nabijgelegen dorpen een bloedbad plaats waarbij alle inwoners van Shalatak, uitgezonderd één meisje, werden gedood door Sovjetsoldaten (zie administratief dossier). Hierna zijn verschillende dorpen in uw regio - waaronder Shalatak - volledig ontvolkt en onbebouwd achterbleven, minstens tot december 1989 (zie administratief dossier). Wanneer u geconfronteerd wordt met de vaststelling dat uw regio volledig verlaten was gedurende verschillende jaren, verklaart u dat het niet volledig verlaten was (CGVS 1, p. 24). Indien u daadwerkelijk heel uw leven in het dorp Shalatak heeft gewoond, is het onwaarschijnlijk dat u dermate weinig kunt vertellen over deze incidenten. In dit opzicht is het ook opmerkelijk dat u stelt dat uw ouders heel hun leven in Shalatak geleefd hebben en dat uw ouders nooit Shalatak hebben verlaten omwille van problemen (CGVS 1, p. 24). Bovendien moet worden opgemerkt dat u verklaart niet veel Urdu te kennen (CGVS 1, p. 15). Echter, uit uw Facebookprofiel blijkt dat u regelmatig in het Urdu post (bijlage 2 bij gehoorverslag CGVS). Wanneer u een eerste keer wordt geconfronteerd met de vaststelling dat er verschillende zaken in het Urdu staan op uw Facebookprofiel, stelt u dat u deze dingen heeft gedeeld (CGVS 1, p. 30). Wanneer u vervolgens geconfronteerd met de vaststelling dat uzelf ook in het Urdu schrijft, stelt u niet in het Urdu te kunnen schrijven (CGVS 1, p. 30). Wanneer u hierna geconfronteerd wordt met een print van uw Facebookprofiel en het feit dat u in Urdu in het Latijns schrift schrijft, verklaart u deze keer dat het uw vriend was die dit had geschreven (CGVS 1, p. 30). Hierna wordt u geconfronteerd met de vaststelling dat u ook foto's post waarop staat "Lang leve Pakistan" (CGVS 1, p. 30). Hierop antwoordt u dan weer dat uw Facebookaccount was gehackt waarna u de code veranderde (CGVS 1, p. 30). Wanneer u wordt gevraagd wanneer u werd gehackt, stelt u dat u twee keer bent gehackt (CGVS 1, p. 31). De laatste keer was drie maanden voor het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS doch de eerste keer kunt u niet meer situeren in de tijd (CGVS 1, p. 30). Bovenstaande steeds veranderende verklaringen voor het Urdu en de "Lang leve Pakistan" in uw Facebookprofiel weten geenszins te overtuigen.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat er met uw taskara, het Afghaanse identiteitsdocument bij uitstek, is gebeurd. Zo liet u bij de DVZ optekenen dat uw taskara zich in Afghanistan bevindt (verklaring DVZ, punt 24). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat de Bulgaarse politie uw taskara samen met ziekenhuisattesten van u had afgenomen (CGVS 1, p. 17). Geconfronteerd met uw verklaring omtrent uw taskara bij de DVZ, stelt u dat u misschien een vergissing heeft gemaakt omdat u in een heel slechte situatie was toen u in België aankwam, dat u hier geen asielaanvraag wou indienen omdat u naar Zweden wou maar dat u hiertoe werd gedwongen, dat het deportatiecentrum een heel slechte plaats was en u vermoedt dat u er slaappillen kreeg (CGVS 1, p. 17). Echter, hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid helemaal niet opgeheven. Omwille van bovenstaande tegenstrijdigheid wordt vermoed dat u bepaalde identiteitsgegevens voor de asielinstanties bewust verborgen probeert te houden. De verklaring van uw advocaat dat u blijft volharden dat u uw taskara heeft moeten afgeven aan de Bulgaarse politie (arrest RvV nr. 207 533 van 3 augustus 2018, p. 10), kan bovenstaande tegenstrijdigheid niet weerleggen.

In verband met de kopie van een handgeschreven bevestigingsbrief die u op 4 oktober 2018 op het CGVS heeft neergelegd, dient te worden opgemerkt dat hierin door verschillende personen wordt bevestigd dat u afkomstig bent van het dorp Shalatak. Echter, dit document kan geenszins de geloofwaardigheid van uw verklaringen herstellen aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Temeer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan alle documenten op eenvoudige manier illegaal verkrijgbaar zijn.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Mehterlam gelegen in de provincie Laghman. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van oorsprong in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u, afgezien van de laatste zes jaar, voor uw komst naar België in het dorp Shalatak, gelegen in het district Mehterlam in de provincie Laghman, heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in die regio hebben voorgedaan.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

U verklaart immers dat u de laatste zes jaar voor uw komst naar België in de Afghaanse hoofdstad Kabul hebt verbleven (CGVS 1, p. 5 & CGVS 2, p. 6). Hoewel zoals eerder opgemerkt geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden activiteiten als bodyguard in de Afghaanse hoofdstad, werd doorheen uw verklaringen vastgesteld dat u een goede kennis heeft van de hoofdstad waaruit kan worden besloten dat u wel degelijk enige tijd in Kabul heeft verbleven.

Zo vermeldt u Qargha, Take Zafar in Paghman en de Pol Keshti moskee als mooie plaatsen in Kabul (CGVS 1, p. 7). Ook stelt u later dat Qargha een meer is (CGVS 1, p. 9). Deze plaatsen bestaan effectief en bevinden zich inderdaad in de provincie Kabul. Meer bepaald is Qargha een meer dat omgeven is door groene heuvels en dat zich op negen kilometer van de stad Kabul bevindt (zie administratief dossier). Take Zafer is een soort van kleine "Arc de Triomphe" in Paghman (zie administratief dossier). En de Pul-e Khishti moskee is de grootste moskee in de stad Kabul (zie administratief dossier).

Ook wanneer u gevraagd wordt om de weg van uw woonplaats in Pul-e Kharchi in Kabul te beschrijven naar de Pule Khishti moskee, antwoordt u vlot en vrij uitgebreid (CGVS 1, p. 7). De door u hierbij vermelde plaatsen "Harbi Pantoun", "Arzan Qeemat", "Deh Sabz", "Zhwandoon tv", "Jade Maiwand", "Karzai Internationale luchthaven" en "Shagh Darak" (CGVS 1, p. 7 & 8) bevinden zich inderdaad in de stad Kabul (zie administratief dossier).

Tevens verklaart u dat de koepel van de Pul-e Kishiti moskee hemelsblauw is (CGVS 1, p. 8). Dit klopt (zie administratief dossier).

Ook blijkt de door u beschreven weg naar het parlamentsgebouw te kloppen. Zo verklaart u correct dat u – vanuit Pul-e Kharchi naar het parlamentsgebouw – Shash Darak en het Ibn Sina ziekenhuis passeren (CGVS 1, p. 9 ; administratief dossier). Bovendien weet u dat er een rivier door het centrum van Kabul stroomt en dat deze de Kabul rivier wordt genoemd (CGVS 2, p. 7). Gevraagd naar andere moskeeën – naast de Pul-e Khishti moskee - in de stad Kabul, geeft u de naam “Eidga” en stelt u dat er overal kleine moskeeën zijn waarvan u de naam niet kent (CGVS 2, p. 8). De “Eid Gah” moskee blijkt de tweede grootste moskee van de stad te zijn (zie administratief dossier). Tevens kent u het Wazir Akbar Khan ziekenhuis, Taimani, Deh Mazan en Company (CGVS 2, p. 9).

U kent zelfs de “Bush market” in Kabul en kan deze situeren (CGVS 2, p. 7). Dit is de zwarte markt in de stad waar men van alles kan kopen, onder andere gestolen Amerikaanse goederen (zie administratief dossier). Omwille van bovenstaande vaststellingen wordt besloten dat u wel degelijk in Kabul heeft verbleven en zich regelmatig verplaatste in de stad (zie supra), hetgeen doet vermoeden dat u ook heeft gewerkt in de stad Kabul. Tevens blijkt dat u familieleden heeft die in de stad Kabul wonen. Meer bepaald heeft u twee tantes langs vaderskant die al heel lang samen met hun gezin in de stad Kabul wonen (CGVS 2, p. 12 & 13).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar uw reeds eerder aangehaalde problemen en werkzaamheden voor het parlementslid en uw eerder aangehaalde problemen met de taliban door het werk van uw vader en broer bij de arbaki (CGVS 2, p. 16-17), moet worden opgemerkt dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u problemen heeft gekend omwille van uw verklaarde werk als bodyguard voor het parlementslid A.W.M.T.M. en met de taliban omwille van het verklaarde werk van uw vader en broer bij de arbaki maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

*"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.
Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."*

Verzoeker licht toe als volgt:

"II.1.2. Verwerende partij hecht eerstens geen geloof aan het vluchtrelaas van verzoekende partij. Zo betwist zij bijvoorbeeld niet dat verzoekende partij weldegelijk verschillende incidenten kan opnoemen toen zij als bodyguard werkte van parlementslid A.W.M.T.M., maar zij valt over het feit dat verzoekende partij ze niet in tijd kan situeren:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij hecht geen belang aan data - zoals velen in de Afghaanse samenleving - en zij kon daarom ook geen exacte data geven wanneer de incidenten hebben plaatgevonden. Dat betekent niet dat zij deze incidenten niet heeft meegemaakt of dat het een reden vormt om haar relaas in twijfel te trekken. Verzoekende partij heeft tal van foto's en video's voorgelegd waarop zij te zien is in haar leger uniform. Deze bewijsstukken vormen minstens een begin van bewijs van het profiel van verzoekende partij en ondersteunen haar asielrelaas! Verzoekende partij heeft getracht nog bijkomende documenten te bekomen om haar asielrelaas te ondersteunen, maar haar moeder staat er in Afghanistan volledig alleen voor en kon een bijkomende documenten opsturen.

II.1.3. Verwerende partij hecht evenmin geloof aan de regio van herkomst van verzoekende partij.

Zo stelt zij eerstens dat er tegenstrijdigheden zouden zijn tussen de verklaringen van verzoekende partij bij de DVZ en het gehoor op het CGVS:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Er moet klaarblijkelijk een misverstand ontstaan zijn tijdens het bijzonder kort 'gehoor' op de DVZ. Uiteraard weet verzoekende partij van welk dorp zij afkomstig is. Echter op de DVZ werd haar enkel gevraagd van welke provincie zij afkomstig was, of zo heeft zij het althans begrepen.

II.1.4 Vervolgens wordt de geografische kennis van verzoekende partij in twijfel getrokken:

[citaat bestreden beslissing]

Baad Bakht betekent in het Pashtou 'ongelukkig'. Toen aan verzoekende partij gevraagd werd of zij dat woord kende, antwoordde zij dat iedereen in Afghanistan ongelukkig was. Zij legde niet direct de link met de plaatsnaam. Toen zij besepte waar de vraag eigenlijk over ging, gaf zij spontaan aan dat het een andere naam is voor de plaatsnaam 'Mehterlam'.

Verzoekende partij ontkent niet dat zij bepaalde plaatsnamen niet herkende. Dit is echter niet zo vreemd. Er mag geen encyclopedische kennis verwacht worden van verzoekende partij. Zij kan onmogelijk op de hoogte zijn van alle plaatsen, omdat ze dichtbij gelegen zouden zijn .

II.1.5 Wat de aardbeving in 2013 betreft, benadrukt verzoekende partij dat deze niet in Kabul plaatsvond en het dus niet vreemd is dat zij er niet veel informatie over kan verschaffen.

Verzoekende partij is een plattelandsjongen, die zich evenmin bezig hield met politiek toen zij in haar dorp woonde.

II.1.6. Omtrent haar verklaringen over wat er met haar Taskara is gebeurd, blijft zij volharden in haar verklaringen zoals gedaan op het CGVS. Zij heeft haar Tasakara moeten afgeven aan de Bulgaarse politie.

II.1.7. Verzoekende partij heeft getracht zoveel mogelijk informatie te geven over haar regio van herkomst:

p.6 CGVS

[Administratief dossier verzoeker, stuk 11, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 6]

p. 7 CGVS

[Ibid., p. 7]

Ook over haar verblijf in Kabul de laatste 6 jaar voor haar vertrek uit Afghanistan, kon verzoekende partij partij bijzonder veel vertellen: p. 7 CGVS

[Ibid., p. 7-8]

p. 8 CGVS

[Ibid., p. 8]

Verzoekende partij zou niet over dergelijke details beschikken indien zij niet daadwerkelijk van Afghanistan afkomstig zou zijn.

Verwerende partij is dan ook bijzonder onredelijk te werk gegaan bij de boordeling van het dossier van verzoekende partij en heeft zich enkel gefocust op de vragen waarop verzoekende partij geen antwoord kon geven. Zij heeft de kennis van verzoekende partij gewoonweg naast zich neergelegd.

II.1.8. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

In zoverre de commissaris-generaal volgens verzoeker van oordeel is dat hij over een intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul, meent verzoeker dat de commissaris-generaal zich baseert op verouderde informatie. Nergens in Afghanistan is de situatie nog veilig te noemen. De geweldplegingen en incidenten waarbij gewone burgers slachtoffer worden, zijn werkelijk niet meer bij te houden. Hij verwijst naar informatie uit UNHCR's "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en meent dat hieruit blijkt dat een intern vestigingsalternatief niet voorhanden is in Kabul, gelet op de verslechterde veiligheids- en socio-economische situatie. Hij verwijst tevens naar de risicoprofielen vermeld in deze Guidelines.

In een recent rapport van oktober 2017 hekelt Amnesty International het terugsturen van Afghaanse vluchtelingen naar hun land van herkomst. Amnesty International stelt dat Afghanistan geen veilig land is en dat Europese landen moeten ermee stoppen gevluchte Afghanen naar hun vaderland terug te sturen. Volgens Amnesty International riskeren ze na hun “*deportatie*” te worden vervolgd, gemarteld, ontvoerd of zelfs gedood. Zij noemt het EU-beleid in het rapport “*roekeloos*” en een “*onbeschaamde schending van het internationaal recht.*”

Het wordt steeds onveiliger in Afghanistan, stelt Amnesty in het rapport “*Forced Back to Danger*”. De bijna 10.000 Afghanen die landen als Nederland, Zweden en Noorwegen hebben teruggestuurd lopen allerlei gevaren. EU-agentschappen zijn hiervan op de hoogte, maar stellen dat nog eens meer dan 80.000 Afghanen kunnen worden uitgezet, aldus Amnesty. Verzoeker citeert uit het rapport.

Er vallen aldus duizenden doden en gewonden en de situatie is er enorm op achteruit gegaan. Verzoeker zou met andere woorden gedropt worden in een 'warzone' en moet zich maar zien te beredderen, omdat deze provincie veilig genoeg wordt bevonden voor verzoeker om er zich te vestigen, terwijl recente rapporten juist het tegenovergestelde bewijzen! Dit is niet ernstig.

Niet alleen wordt Afghanistan geteisterd door terroristisch geweld, er heerst er ook een humanitaire crisis.

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst en er een menswaardig leven te leiden, zonder vrees voor zijn leven en voor onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoeker is er zeker van dat hij ten prooi zal vallen aan de taliban of slachtoffer zal worden van willekeurig geweld. De actuele situatie in heel Afghanistan is erg onveilig, het terugsturen van Afghanen - waar ook in Afghanistan, houdt een schending in van het non- refoulement beginsel. De cijfers van de doden en gewonden in 2017 liegen er niet om.

Geen enkel deel van Afghanistan is dan ook veilig genoeg te noemen om verzoekers om internationale bescherming terug te sturen zonder gevaar voor blootstelling aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

Bovendien mag het bijzonder kwetsbare profiel van verzoeker niet uit het oog worden verloren. Verzoeker is na al die jaren in Europa verwesterd en loopt het gevaar op vervolging.

De mensenrechten worden in heel Afghanistan meer en meer geschonden. De commissaris-generaal probeert de terreuraanslagen die zich met regelmaat voordoen in Afghanistan te relativieren door te stellen dat het niet om “*open combat*” zou gaan en baseert zich hierbij op achterhaalde informatie. Uit al het voorgaande blijkt dan ook ten overvloede dat verzoeker zich niet (meer) veilig in Afghanistan kan vestigen.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten toe aan het verzoekschrift:

- het rapport “*Forced Back to Danger: Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan*” van Amnesty International van 2017;
- UNHCR's “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018.

2.1.3. In een aanvullende nota van 17 januari 2019 brengt de commissaris-generaal UNHCR's “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 ter kennis.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3. Waar in de *in casu* bestreden beslissing wordt gemotiveerd over en in onderhavig verzoekschrift kritiek wordt geuit op de motivering van de bestreden beslissing over de weigering van de vluchtelingenstatus, in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), heeft de Raad op de ongelooftwaardigheid van verzoekers asielaanvraag gewezen:

“De verzoekende partij stelt dat zij omwille van twee redenen niet kan terugkeren naar Afghanistan. Ten eerste omdat haar vader en jongere broer voor de arbaki of de lokale politie werkte en dat haar broer in die hoedanigheid talibs die mijnen aan het plaatsen waren verklikt heeft bij de veiligheidstroepen. Daarom werden de talibs gearresteerd. De broer van de verzoekende partij zou hierop naar Zweden gevlucht zijn en daar reeds acht jaar legaal verblijven. De taliban is wel verschillende keren naar verzoekers huis gegaan op zoek naar verzoekers broer. Een week of tien dagen na de vlucht van verzoekers broer werd hun vader door de taliban vermoord. Hierna heeft de verzoekende partij haar dorp Shalatak verlaten. Toen zij vijf jaar later naar de provincie Laghman terugkeerde zou de verzoekende partij door de taliban neergestoken zijn omwille van de problemen die haar broer gecreëerd heeft. Ten tweede meent de verzoekende partij niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat ze in Kaboel gedurende zes jaar als bodyguard voor een parlamentslid gewerkt heeft. Ten gevolge hiervan was zij onder meer betrokken in incidenten met de bodyguards van commandant Allah Gul.

Ten eerste wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing terecht gesteld wordt dat: “Gevraagd om te vertellen over de kinderen van het parlamentslid, stelt u dat hij twee zonen heeft die halfbroers van elkaar zijn en dat u niet weet of hij dochters heeft (CGVS, p. 20). Echter, hij heeft zeven kinderen (zie administratief dossier). Het is vreemd dat u die gedurende zes jaar zijn bodyguard zou zijn geweest en in die periode in zijn gastenverblijf zou hebben gewoond (CGVS, p. 5).

Bovendien kunt u verschillende gevechten die u zou hebben meegemaakt in de functie van bodyguard helemaal niet situeren. Meer bepaald haalt u een gevecht aan op de brug van Pule Charkhi met bewakers van Allah Gul doch u herinnert zich niet meer wanneer dit gevecht gebeurde (CGVS, p. 22). Tevens vermeldt u een gevecht met bodyguards van Qais Hassan in het parlement (CGVS, p. 22). Ook dit incident kunt u niet situeren in de tijd (CGVS, p. 22). Hetzelfde dient te worden opgemerkt met het door u vermelde incident wanneer u zich op een motorfiets bevond (CGVS, p. 28). U kunt niet eens bij benadering zeggen hoelang voor uw vertrek uit Afghanistan dit had plaatsgevonden (CGVS, p. 28). Ook wanneer gevraagd wordt of het een paar dagen, weken of maanden voordien betrof, komt u niet verder dan te stellen dat het lang geleden is (CGVS, p. 28).

Tevens moet worden opgemerkt dat u het incident dat op 4 januari 2016 plaatsvond en waarbij bewakers van het parlamentslid A.W.M.T.M. een bewaker aan de deur van het parlement hadden geslagen nadat hun voertuig werd tegengehouden voor een controle (zie administratief dossier), niet vermeld heeft wanneer werd gevraagd naar een incident met bodyguards van A.W.M.T.M. nabij het parlement (CGVS, p. 23). Nochtans werkte u volgens uw verklaringen op dat moment nog steeds als bodyguard voor het parlamentslid. Immers, u verklaart als bodyguard te hebben gewerkt tot het moment van uw vertrek en u verklaart ongeveer twee maanden voor uw asielaanvraag dd. 15 juli 2016 te zijn vertrokken (CGVS, p. 15 & 27).

Verder verklaart u geen andere bijnaam voor het parlamentslid te kennen dan “A.W.M.T.M.” (CGVS, p. 20). Echter, uit de beschikbare informatie blijkt dat hij ook wel eens “Crazy Tarakhel” wordt genoemd (zie administratief dossier). Met deze naam geconfronteerd, verklaart u dat sommigen hem inderdaad zo noemen (CGVS, p. 20). Echter, hiermee heeft u niet verklaard waarom u dit niet eerder heeft verteld wanneer gevraagd werd naar andere bijnamen van het parlamentslid.” Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden door de Raad overgenomen. De verzoekende partij verklaart in het verzoekschrift dat zij geen belang hecht aan data en dat ze daarom geen exacte data kan geven van wanneer de incidenten gebeurd zijn. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat er geen exacte data gevraagd werden. Er werd haar gevraagd om bij benadering te zeggen hoelang voor haar vertrek uit Afghanistan deze incidenten hadden plaatsgevonden (gehoorverslag CGVS, p. 28). Ook wanneer gevraagd wordt of het een paar dagen, weken of maanden voordien betrof, komt de verzoekende partij niet verder dan te stellen dat het lang geleden is (gehoorverslag CGVS, p. 28). Voorts haalt de verzoekende partij aan dat zij verschillende video’s en foto’s heeft neergelegd waar ze in legeruniform op afgebeeld is. De USBsleutel met voormelde video’s en foto’s bevindt zich niet in het administratief dossier. Het administratief dossier bevat wel een transcriptie van voormelde USB-sleutel. De verzoekende partij geeft niet aan dat de transcriptie fouten bevat. Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij op een aantal video’s in legeruniform verschijnt en op andere foto’s eveneens in legeruniform afgebeeld is. Echter blijkt niet dat de verzoekende partij op enig beeldmateriaal verschijnt met of afgebeeld is met haar werkgever, met name parlamentslid “A.W.M.T.M.”. Daarenboven doen de foto’s en video’s op zich geen afbreuk aan bovenvermelde motieven. De verzoekende partij weerlegt op geen enkele wijze volgende terechte motieven uit de bestreden beslissing: “Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Bovendien bent u noch op de video noch op de meeste van de 26 foto’s zichtbaar. Betreffende de paar foto’s waar u wel duidelijk zichtbaar op bent dient te worden opgemerkt dat u hierop staat in legerkleding. Dit volstaat echter geenszins om de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw verklaard werk als bodyguard en uw daaruitvolgende problemen te herstellen.”

Voorts brengt de verzoekende partij twee screenshots van twee verschillende websites bij. Deze handelen over incidenten waarbij de bodyguards van A.W.M.T.M. betrokken waren. De naam van de verzoekende partij wordt op geen enkel document vermeld. Deze documenten tonen op zich niet aan dat de verzoekende partij als bodyguard voor A.W.M.T.M. gewerkt heeft.

Daargelaten de vraag dat verzoekende partij daadwerkelijk afkomstig is uit het dorp Shalatak, gelegen in het district Mehterlam in de provincie Laghman, treedt de Raad de verwerende partij bij dat geen geloof kan gehecht worden aan de verklaringen van de verzoekende partij dat haar broer en vader voor de arbaki gewerkt hebben. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: "Daarnaast moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring als zouden uw vader en uw jongere broer S.A. [...] werkzaam zijn geweest bij de arbaki of de lokale politie (CGVS, p. 10 & 11).

Zo moeten verschillende opmerkingen worden geformuleerd betreffende de leeftijd die uw broer zou hebben gehad wanneer hij werkzaam zou zijn geweest bij de lokale politie. U legt kopieën van een Zweedse identiteitskaart en van een Afghaans paspoort op naam van S.A. [...] Tarakhel neer waarop staat dat hij is geboren op 21 december 1994 (document 2). Dit betekent dat hij op het moment van het gehoor op het CGVS dd. 20 oktober 2017 22 jaar was. Aangezien u verklaart dat uw broer al ongeveer acht jaar in Zweden verblijft en hij drie of vier jaar arbaki was (CGVS, p. 11), brengt dit logischerwijze met zich mee dat uw broer 10 of 11 jaar was wanneer hij begon te werken bij de lokale politie. Dit is erg jong. Uit de beschikbare informatie blijkt namelijk dat behoren tot de leeftijdsgroep van 19 tot 45 jaar een van de belangrijkste vereisten is om als lid van de lokale politie aangeworven te worden (zie administratief dossier). Bovendien is ook uw verklaring als zou uw broer 14 of 15 zijn geweest wanneer hij als arbaki begon te werken (CGVS, p. 12), niet in overeenstemming met bovenstaande vaststellingen.

Tevens moet worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar begin van bewijs neerlegt dat kan aantonen dat uw broer en uw vader effectief bij de lokale politie zijn geweest. Ook werd gevraagd naar bewijzen, zoals ziekenhuisattesten, die de dood van uw vader kunnen aantonen (CGVS, p. 25). Uw vader is namelijk nog naar het Sehat Ama ziekenhuis in Jalalabad gebracht (CGVS, p. 25). U zei dat u ze zou vinden (CGVS, p. 25). Echter, tot op heden heeft het CGVS geen enkel document hieromtrent ontvangen." Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden door de Raad overgenomen. In het verzoekschrift worden ze ook niet weerlegd door de verzoekende partij.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: "Daarenboven moet worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent uw verklaarde problemen met de taliban. Zo liet u in de vragenlijst van het CGVS die bij de DVZ werd ingevuld, optekenen dat u verschillende keren werd geslagen door de taliban (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS daarentegen ontkent u expliciet dat u, buiten die ene steekpartij, andere problemen met de taliban heeft gekend (CGVS, p. 29). Geconfronteerd met uw verklaringen hieromtrent in de betreffende vragenlijst, ontkent u dit te hebben gezegd (CGVS, p. 29). Echter, hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid geenszins opgeheven. U heeft namelijk de betreffende vragenlijst voor akkoord ondertekend nadat deze aan u werd voorgelezen in het Pashtou en u heeft nagelaten correcties aan te brengen in uw verklaringen op de DVZ wanneer u hiertoe de kans heeft gekregen aan het begin van het gehoor (CGVS, p. 3)." Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden door de Raad overgenomen. In het verzoekschrift worden ze ook niet weerlegd door de verzoekende partij.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat in casu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden."

De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van voormeld arrest. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad immers, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot hetzelfde verzoek om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Aldus staat het de Raad in onderhavig beroep niet toe te oordelen over de middelen in het verzoekschrift, die een herhaling vormen van de middelen in het verzoekschrift in de zaak met het rolnummer 215 611. Er dient immers te worden vastgesteld dat de Raad reeds oordeelde over deze middelen inzake de motieven tot weigering van de vluchtelingenstatus, in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet (RvV 3 augustus 2018, nr. 207 533).

Aldus dringt zich in onderhavig beroep enkel een beoordeling op van de nieuwe elementen die thans voorliggen, zijnde een bevestigingsbrief van de dorpsoudsten dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Shatalak in de provincie Laghman. De Raad merkt op dat dit document enkel verzoekers herkomst kan staven, doch dat deze verder geen bewijs inhoudt van de werkzaamheden van zijn vader en zijn broer in Shatalak en de door verzoeker aangehaalde problemen omwille van deze tewerkstelling. Het loutere feit dat deze brief stelt dat verzoeker een bewoner is van het dorp Shatalak wijzigt bovendien niets aan verzoekers verklaringen dat hij sinds zes jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan in de stad Kabul heeft gewoond, te meer gezien de neergelegde brief geen datum bevat.

Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat de door verzoeker in onderhavig beroep neergelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. De Raad beoordeelt verder de motivering in de bestreden beslissing over de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de middelen hierover.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts maakt verzoeker met zijn algemene, vage en ongestaafd betoog niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul met socio-economische of humanitaire moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie suggereren.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "*Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan, doch de Raad stelt vast, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu werd in de bestreden beslissing omstandig en pertinent gemotiveerd waarom verzoekers nood aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan de hand van de veiligheidssituatie in Kabul stad moet worden beoordeeld, gelet op verzoekers verklaringen dat hij er de laatste zes jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft verbleven, hetgeen verder bevestigd wordt door zijn kennis over de stad Kabul (Administratief dossier verzoeker, stuk 11, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 5, 7-9; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 6, 7-9, 12-13). Verzoeker betwist deze motivering niet in zijn verzoekschrift, zodat de Raad van oordeel is dat de bestreden beslissing terecht motiveerde dat verzoekers nood aan subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient beoordeeld te worden aan de hand van de stad Kabul.

Uit de grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (Landeninformatie, stuk 10, nrs. 27-30) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De bij onderhavig verzoekschrift gevoegde informatie van Amnesty International en de UNHCR "Eligibility Guidelines" liggen in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

In zoverre verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat hij omwille van zijn werk als bodyguard bij A.W.M.T.M. een groter risico loopt om slachtoffer te worden van het geweld dat in Kabul plaatsvond, heeft de Raad al vastgesteld dat verzoekers tewerkstelling niet aannemelijk werd gemaakt.

Wat verzoekers lang verblijf in Europa en zijn vermeende verwestering betreft die vooreerst wordt aangevoerd in het verzoekschrift, blijkt dat hij dit zelf niet expliciet aanhaalde als reden waarom hij om internationale bescherming verzoekt. Ook in de huidige stand van de procedure blijft verzoekers betoog op de vlakte en stelt hij slechts op basis van algemene documentatie dat hij gevaar loopt bij een terugkeer naar Afghanistan.

Deze informatie gaat vooral in op het feit dat een intern vestigingsalternatief in Kabul niet altijd mogelijk is, maar is niet dienstig aangezien in voorliggend geval geen toepassing wordt gemaakt van het concept "intern vestigingsalternatief".

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Kabul stad.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP